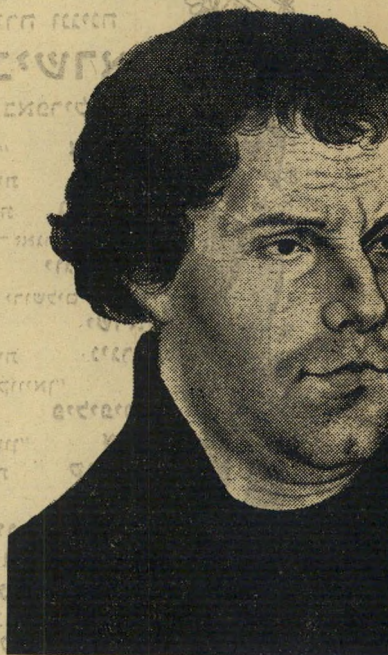

(המשך מעמוד 25)

מכתבו של תושב כפראטא למערכת דבר (על "המלים המחוספסות שהשמיע יו"ר אגור דת'הסטודנטים באונוי ראש'הממשלה"): "התחצפות זו היא נסע זר ומזיק בשדות ישראל ויש לעקור מן השורש". יותר מעשי השתול להיות השבוע רב אחד שהתלונן במכתב למערכת הצופה על קול'ישראל, שהעז להוכיח כאחד משידוריו את אבי הרפורמה הכנסייתית מרתין לוטר. הלא זה לוטר ש...כאשר נכזה תוחלחו, כי היהודים סירבו להלוות לו ולכנסיותיו, הכריז... כי כל הגורם נזק ליהודי בגוף ובממון פטור מעונש".

אמריקניה לתיירים. בכעיות יותר עניינות התעסק קורא ירושלמי, במכתב ל- מעריב, בו הציע מספר הצעות לעיריית ה- בירה, אתר שקטנועו התהפך במשך השבוע עות האחרונים פעמיים, כהתיקלו בכורות ה- עמוקים בכבישי ירושלים.

ההצעה: לפרסם מפת-בורות של כבישי עיר-הקודש, התוצאה של קבלת ההצעה תהיה תעסוקה למספר רב של מובטלים. האויל ונוכח הריבוי המהיר של הבורות יצטרכו להוציא מדי חודש מפה חדשה, ו- ככלל, אפשר להכניס לבורות האלה דגיי

לותר

הרמב"ם היה ספרדי

נוי וצמחינוני, בתור אטרקציה מיוחדת ל- תיירים.

בנימה יותר רצינית כתב עורך-דין תל- אביבי לידעיות אחרונות, בתגובה על כתבה בה סופר כיצד התנגדו הורי רופא צעיר שבנם ישא לאשה צעירה ספרדייה. "כדי להסיר רגשי נחיתות מלבם של ה- רים כגון אלה, אציין כי אבי הרופאים ה- יהודיים, הרמב"ם, היה חותם את שמו משה בן-ימון הספרדי".

דבר אחד לא השתנה במכתבים למערכת למרות מכתב אמסטרדם המפורסם. עדיין רבים הכותבים מכתבים למערכת וחותרים בשמות לא להם. כתב השבוע דוקטור רמת- השרוני להארץ:

"בהארץ נדפס מכתב... המכתב היה חתום בשמי... הנני מודיע כואת שלא אני הוא שכתבתי את המכתב."

לשון

כלי-בנייה

כל דובר עברית יודע מה זה ג'ובניק, כלומניק ונודניק. הוא גם יודע מה זה זאת ואומרת, או לדבר בצרורות, ומה פירוש ה- דבר כזה לא הולך ברנג ולמה מתכוונים כאשר נותנים למישהו באי-בא-בו.

אבל מי יודע מה זה ראש אלומיניום? או מה עשתה צעירה ששמרה על הבית? רפאל פנה, שמילון הסלאנג הישראלי שלו (הוצאת קריית ספר; 77 עמ') שוב זכה ל- מהדורה חדשה, יודע את התשובות. הוא נותן במילונו כיסוי מלא, לסלאנג הישראלי,

ראש של אלומיניום הוא רגז, הנהוג כמו אלומיניום, מתחמם מהר ומתקרר לאט. וכאשר בחורה שומרת על הבית היא שומרת על בתוליה.

היונק בעיקר משלושה מקורות: הדור ה- צעיר, חיילי צה"ל ובני הקיבוצים. "אני קקטוס!" במילון של ספן אפי שר למצוא הסברים לביטויים הנפוצים ביר, כגון אבדאי (חורז עם אתה קנאי) מלת- הסלאנג לגברתן שפירושה במקורה הערבי הוא גובה-מסים דווקא. או בבלי'ת (חורז עם סנבלט) של צה"ל הוא פשוט ראשי- תיבות, המסבירים את עצמם — בילבול ב- ראש ללא חכלית.

ספן לא שכח דבר. הוא מפרט את חידושי העולם הזה (גברבר, טיפשעשרה) ואת ה- אפשרויות השונות לביטוי אם אתה... או אני צוללת (או צנצנת). לפי ספן יש גם האומרים אם אתה... או אני איקילפוטוס (או קקטוס).

תלם! מעניינים במיוחד הם הביטויים המקצועיים-כמעט, וילון אצל צעירות הוא קצה התחנות המשתרבת מתחת לשמלה, וכאשר, אצל אקדמאים, מדברים על אדם שהשכל שלו שואף לאפס, המדובר הוא ב- טיפש גמור.

בצה"ל יש כאלה המצליחים לתפוש שלווה במחנה שמונים — להיות מוצבים במחנה הקרוב שמונים מטר לבית (בערך). וכאשר רוצים בפגישת חברים בקיבוץ להזכיר למי שסוטה מן העניין לחזור לנושא העיקרי קוראים תלם! (חורז עם עלם!). המונח הזה נלקח, כמובן, מחיי-המשק; זאת היא הקריאה לסוסים, בשעת החרישה, לשוב לתלם.

לדהת! מילון הסלאנג גם הצליח לג- לות כמה עובדות היסטוריות. למשל מכנסי זלמן (מכנסי חאקי קצרים, בפי חברי תנ"ר עות-הנוער) זכו בשמם על שם זלמן, המשר גע התל-אביבי משנות השלושים.

ומי חידש את ברכת-הפרידה הנפוצה להיות! (חורז עם תצפית) שהיא, כמובן, קיצור של להתראות! אם לא איתמר בן- אב"י, בנו של מחדש הלשון אליעזר בן- יהודה.

סטטיסטיקה

נס'גה

מקרי-המחט כתוצאה מטביעה הגיעו בי- שנת 1961 לשיא: 61 מקרים. הרשויות ה- נוגעות בדבר החליטו לצמצם מספר זה ככל האפשר. במשימה זאת הן הצליחו.

וכאשר פורסמה השבוע הסטיסטיקה של שנת 1966 הוכח כי הנסיגה של מלאך-המחט הרטוב נמשכת. מספר הטבועים בשנת 1966 הסתכם ב-33. בים התיכון טבעו 25 מת- רחצים; בבריכות-שחייה טבעו חמישה ובים הכינרת — שלושה.

הווי

● **מבצע "תנומה"**. באלמגור נעל- מו שלושה פועלי-דחק באמצע יום-העבודה, גרמו לבהלה בין אנשי הבטחון במקום, ש- סברו כי השלושה נחטפו על-ידי הסורים השכנים, נתגלו לבסוף כשהם ישנים באחת מתעלות ההשקאה בשטח.

● **לי נקם ושידום**. בתל-אביב החליט רוכבי-הקטנוע אדם דאן להתנקם על שפע "דו"חות-התנועה בהם הוא זוכה, המשיך ב- שיטה בה החל לפני חודשיים, שילם גם ה- שבוע דו"ח-התנועה על סך 20 לירות באלפ- יים מטבעות של אגורה אחת.

● **מקום תחת השמש**. בירושלים פורסם מחקר האוניברסיטה, גילה כי בסולם היוקרה של המקצועות עומד, לדעת נוער הנחקר, במקום הראשון המדען. במקום ה- אחרון שמש בית-הספר. חברי-הכנסת זכו במקום הששי, ספורטאים במקום העשרים.

● **כלי אמונות מפולות**. בתל-אביב סרב נשיא-הכבוד של איגוד הטנים הישראלי לקבל על עצמו את דין סימנת האיגוד (טנים הוא משחק מגיל 8 to 18), הודיע שישתתף במשחק הבינארגי שבדיה-ישראל, למרות שמלאו לו כבר 82 שנה.

● **בת-אבון!** בבאר-שבע גילה כתב עיתון ספורט כי אוהדי קבוצת הפועל באר- שבע מותרים מדי שבת על ארוחת-הצירים שלהם, אוכלים במקום זה את עצמם תוך ציפייה לנצחון, או לפי עדות אחד האוהדים: "אני אוכל את כל הצפורן עד שיוצא הרבה דם מהאצבע". אוהד אחר הודיע: "אני אוכל כל משחק כדורים ירוקים-שחורים שנתן לי הרופא". הכתב לא הסתפק בכך, ציין, שלפי דעתו נאכל אצל האוהדים גם הלב."

על הביטויים,

דור הפלמ"ח

והגברים

הישראליים בכלל וגם בפרט

המורדת

היה גם לחלום וגם להתפרע. הייתי בחברה של נוער-הזוהב, שהיו, סתם ככה, מחליטים לטהר מכוננית. מי היום סוחב מכוניות? שכונת התקווה! או היה אלביס פרסלי. אחד ויחיד. קראתי לחתול שלי אלביס. עכשיו אין מישהו מיוחד ויחיד. כולם שרים, כולם מקימים להקות."

חברות? "בומני היו נערות עם אישיות ועם אופי יחד. היתה אלה שפירא, מונה זילברשטיין, שמעונה שורץ, עכשיו יש מיל- יוניס, כולן יפהפיות. אבל תוצרת של בית- חרושת."

"זה כמו העתק של ג'ואן שרימפטון. העתק זול."

התוצאה: "אני משתדלת לא לצאת הרבה. כי אני מוכרחה להיות משהו מיוחד. לכן אני מוכרחה להגויס בשביל להרדים. שלא יחשבו: עוד אחת. שידעו מייד שמירית שם- אור יש רק אחת."

והגברים? זה כבר סיפור בפני עצמו.

★ ★ ★

נערה, חוץ מהגוף

מירית שחורת-השיער אין אשלייה לגבי הגבר הישראלי המצני. הוא לא יהיה נסיך-חלומותיה. פשוט משעמם. "אני יודעת יותר מכל הגברים שאני יוצאת איתם. מה מעניין סטודנטים חוץ מתעודה-עבודה- נישואין? וזה כשכל העולם מסביב רותח, כשרחוב קארנבי בלונדון חי כבר את שנת 1984, ובחוק יש סין ויאס-נאם. מי שעוד נשאר שאפשר לדבר איתו — זה הביטניקים מאילת. הם הצליחו להשתחרר מהתלומות החרודים שלהם. גמרו עם המוסכמות החב-

מ' לאך יש צחוק קראו לה כולם. זה היה כאשר מירית שם-אור היתה בת 17 וחצי, והעתיד חיך אליה כולו וזהר וחלום.

כיום היא כבר מעבר לכל זה. היא עוד צוחקת — אבל לעתים קרובות מאוד על עצמה, ועל החברה שפעם היא ראתה אותה מבדד למסך ורור.

צחוק מתוק-מריר.

כי בגיל 21 יכולה מירית לומר, כדברי מודעת אסקוט: "ניסיתי את החברה במצי- אות — החלום טוב יותר."

★ ★ ★

מירית יש רק אחת

זאים אותה בפרמירות ובדיסקוט- קים. אבל היא גם סטודנטית בירושלים, ומתכוננת לבחינות בסוציולוגיה ובמדעיה- חברה. מתכוננת? גם הלימודים הם בריחה אצלה. "מספיקים לי שלושה שבועות בסוף השנה כדי להשיג ציונים פנטסטיים בכל ה- מקצועות."

היא רוצה לעשות דוקטוראט בטורבו — והיא עוד תעשה, תראו, כי "אין לי מה לעשות, הלימודים זה בריחה מן השיעמום הנורא."

הכל משעמם אותה. עבודה? "מי מסוגל לשבת במשרד כשיש זריחה ושקיעה?" אמנות? "אין לי אמביציה להיות דוגמנית או שחקנית. חניכו אותי להיות משהו מיוחד. מה מיוחד בשחקנית? אפשר לקנות תריסר בחצילירה."

בלי עניינה? "התקופה היפה ביותר היתה התקופה של הגימנסיה. אזי אפשר